

BÁCSKAI HIRLAP

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP.

Előfizetési árak:
Egy évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyed évre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 4 kr.
Hétfői szám 2 kr.
Nyilttér soronkint 20 krajczár.
Szerkesztőség:
Kossuth-utca Vojnich-palotában

Megjelenik minden **hétfőn** délben, **szerdán**, **pénteken** és **vasárnap** reggel.

Hirdetési díjak:
a 16 részre felosztott oldalon egy hely — a 30 kr kimosztári bevezetőkkel együtt — 1 frt 1/2, vagy egész évi hirdetések-nél árkedvezmény.
Kéziratok nem adatnak vissza.
Kiadóhivatal:
Kossuth-utca Vojnich-palotában

Főmunkatársak:

Felelős szerkesztő:

Társszerkesztő:

Kiadóhivatal:

Dr. CSILLAG KÁROLY

Dr. RÉVÉSZ ERNŐ
KONDOR OTTÓ

Dr. BLAU GÉZA

Szegényügyünk.

Talán közigazgatásunk egyetlen ága sincs oly siralmas állapotban, és nem szorul oly sürgős reformokra, oly gyökeres orvoslásra, mint szegényügyünk.

Fel nem foghatjuk, hogyan nézheti hatóságunk összefont karokkal ezeket a tarthatatlan állapotokat, melyek már-már személy- és vagyonbiztonságunk teljes romlására vezetnek.

Főlöszleges hangsúlyoznunk, hogy minden törvényhatóságnak nemcsak erkölcsi, de törvényben szabályozott kötelessége a maga szegényeiről és szükölködőiről gondoskodni, hiszen hazánk legrozantább és legnyomorúságosabb helységei is emelnek és fentartanak szegényházakat, a hol legalább a legimminensebb nyomor menhelyet talál, és legalább azok kapnak ellátást, a kik teljesen munka-, és keresetképtelenek, a kik fizikai gyámoltalanságuknál fogva még arra sem képesek, hogy koldulással keressék meg a legnélkülözhetetlenebb szükségletüket.

Városunk is gondoskodik valahogyan szegényeinek fentartásáról; talán a szegényház kapujára állandóan ki lehetne függeszteni a táblát ezzel a felirással: „Minden jegy elkelt”; és mégis általános a panasz és zugolódás, hogy a

város hemzseg a kolduló és alamizsnáért esdő szegények rajától, mely ellepi az utcákat és köztereket, de alkalmatlankodásával behatol a magánházakba és nyilvános helyekre is, nemcsak veszélyeztetve a személy- és vagyonbiztonságot, mert hiszen a nyomor istápolója a bűnös gondolatoknak és táplálója a nyereségvágyból elkövetett büntetteknek, de egyúttal fenyegetve a közegészséget azzal, hogy mindentüvé behurcolja a nyomorúság természetes kísérőjét, az epidémiát, a ragályos kórokat.

Am concedáljuk: a hatóság csodákat, emberfölötti munkákat nem művelhet, nem áll hatalmában a koldulást a város területéről egészen kiküszöbölni, és a napról-napra ijestően szaporodó szegény-állomány fentartásáról és ellátásáról közigazgatási úton gondoskodni, de kétségtelen, hogy saját hatáskörében is égbekiáltó mulasztásokat követ el. A szegényügyet lanyván, hanyagul és avatatlanul kezeli, ahelyett, hogy gyökeres és erélyes rendszabályokkal gátot vetne a pusztító áramlatnak, mely a szegényügyet a pangás és tespedés medrébe szorította.

Lapunk szük kerete nem engedi, hogy a baj orvoslása végett foganatba veendő intézkedéseket részletesen fel-

soroljuk, de különben is csak az illetékes köröknek állanak rendelkezésére azok a statisztikai, ethikai és egyéb adatok, melyek a szükséges rendszabályoknak gyakorlati életbeléptetésére, az e téren hullámzó anomáliák elhárítására utmutatást adhatnak.

Azért ehelyütt csak rámutatunk arra a legszembetűnőbb és legszomorubb visszasságra, mely a leggyorsabb orvoslást igényli.

Ha már ugyanis nincs mód féket vetni a helybeli illetőségű szegények rajzásának, ha már a köztisztegetek és társadalmi egyesületek erőforrásai nem elegendők arra, hogy a szegények nagytömegű osztálya ellátásban részesüljön, ám legyen: forduljanak a helybeli szükölködők meghatározott napokon a polgárok könyörületéhez, hiszen ezeknek gyámolítása mindenkinek, és kivált a tehetős osztálynak emberbaráti kötelessége, de a hatóság, illetőleg az e funkcióra hivatott rendőrség tartsa szigorú és elodázhatlan feladatának az idegen szegények és koldusok félelmetes inváziójának megakadályozását.

A mi rendőrségünk épen ellenkezőleg nyakrafőre, derűre-borura osztogatja az engedélyt könyöradományok gyűjtésére boldognak-boldogtalannak idegen községbeli és idegen országbeli

TÁRCZA.

Rozsda az uj tornyon.

A „Bácskai Hirlap” eredeti tárczája.

Írta: QUASIMODO.

A falu kellős közepében, a dombon épült a templom. Régi épület, több már száz évesnél; de most hogy kitarozták, újra pléhezték a karsu tornyot, megaranyozták a köröszöt, meg ez alatt a gombot is: nagyon csinos.

Pálfalva lakói meg éppen most, mióta hogy megszüpítették drága pénzen: szomoruan balagnak az istenházába.

Rozsda esett az uj tornyon, még az arany köröszet se fénylik rajta!

— Vör Mihály az uj plébános, szép, erős, barna férfi. Fiatal is még, tán a harminczadik évében volt, mikor Pálfalvára plébánosnak megválasztották.

— Aranyaszájú szent Jánosnak hangja se szólt érczesebben, ajkáról a szó nem folyt édesebben, mint az uj tisztelendő ur ha énekelt; meg az ő szava, ha prédikált.

— Lehet-e hát csodálni, ha Nagy János uram, a templom atya azt mondta a bírónak, hogy a bíró uram igazsága van a főtisztelendő urnak,

meg kell reparálni a templomot, de még a parochiát is.

És bizony alig néhány hétre rá a városból megjöttek a pallérok, a munkások és folyt a munka a hosszú úyraon serényen, napfelkeltétől naplementéig.

A pálfalvi uraság, ki pedig istentagadó hírében állott a faluban, a főtisztelendő ur kérésére öt darab százast adott a munkához, meg aztán a templom koczkaköveit is mind ő adta.

Mekkorát bámult a falu akkor, midőn Ella kisasszony, az uraság egyetlen leánya, kis fogatán egyenesen a paplak elé hajtott egy szép délután és könnyedén leugorva az alacsony hintóról, besietett a paplakba.

— Meg látja kend néném asszony, ezt a vadvirágot is megteríti a főtisztelendő ur!

— Vagy ki tudja? — Felelt Nagy Jánosné asszony a kántortanítónak, ki rajongott az uj plébánosért, mert ez nem volt olyan tulszigoru iránta, mint az istenben boldogult öreg plébános.

— Már hogy ne térítené meg? Hisz fiatal a lelkem, a szive is jó, magam tapasztaltam nem egyszer, se kétszer, aztán meg a kinek oly édes a nyelve, mint a mi plébános urunké, oly finom a lelke, mint az övé: bizonyosan megtéríti. Gondolja meg csak nénémasszony:

fiatal ember szavára csak hamarabb hajlik a leány lelke, de meg szép férfiu is a főtisztelendőnk!

— Az az... fiatal is... szép is... édes is a szava! Hej kántor uram, nagyon is kurta a maga látása! Tudom én, hogy az ötszáz pengőt is az uraság kinek könyörgésére adta — az a sima koczka kő is inkább sohse fődte volna templomunk földjét, jó volt az nekünk akkor is, mikor a durva téglán terdepeltünk, meghallgatta a jó Isten a mi imádságunkat akkor is.

— Hát aztán — folytatta tovább egy kis pihenés után az öreg asszony — hát aztán mit gondol kelmed? van-e ily szép lány még egy is a határban? Fiatal is, szép is, édes is, de nem csak a szava, édes annak a csókja is!

— Uram bocsá!

— Sohse vessen köröszöt magára, majd csak akkor, ha azt tapasztalja, hogy annak a Nagy Jánosné asszonynak mégis éles szeme volt.

II.

Rövidülnek a napok, de a templom javítása is némsókára bévégződik, csak még az arany köröszet felhúzása, ráillesztése a torony gombjára és az áldomás!

Ella kisasszony naponként be jön a pusztáról a faluba, néha félórásckáig, de meg

kalandoroknak, állítólagos tűz- és árvíz-károsultaknak a világ minden részéből, külföldi és más világrészbeli csavargóknak minden körültekintés, minden válogatás nélkül; zsidóknak, a kik Palaestinat akarják helyreállítani, és apácáknak a jövő század végén felépítendő zárdák segélyezésére.

Ennek a komoly megszívlelését ajánljuk a rendőrség figyelmébe elárvult szegényügyünk és a közterhektől roskadó polgártársaink személyi és vagyoni biztonsága érdekében.

Sokkal többet érne, ha rendőrségünk ezeknek a fontos dolgokkal foglalkoznék minthogy idejét haszontalanságokra vesztegetse, melyek csak a lakosság zaklatására és bosszantására szolgálnak.

Főkapitány ur, vegye kezébe a szegényügyet!

Közkönyvtárunk.

Nem követünk el indoklás nélkül, amide nyilvánosan is tudomásul vesszük, hogy autentikus helyről kimutatást kaptunk a közkönyvtár közölt két cikk megjelenése után, a közkönyvtár vezetőségének eddigi működéséről.

Mindenekelőtt meg kell jegyeznünk, hogy a lapunkban megjelent első cikknek erős éle nem a közkönyvtár élén álló tisztviselői kar ellen irányult, hanem az tulajdonképpen a városi hatóság ellen, mint amely ezt a fontos ügyet laşsu közönyt kezelte - volt irányítva.

Meggyőződésünk szerint tehát mi szemrehányás sem illeti a közkönyvtár tisztviselői karát; sőt azt, hogy a könyvtár eddigéi is gyarapodott és nemcsak az adományokból de a készpénzen bevásárolt könyvekkel is szaporította a meglévő anyagot és hogy ez az anyag rendezve lett éppen ezen tisztviselői karnak tulajdonítjuk.

S örömmel konstatáljuk ezuttal is, hogy a közkönyvtár elég szerencsés volt elnökül Farkas Zsigmond urat megnyerni, akinek a közügyek iránt jól ismert lelkesedése biztosítékot nyújt arra, hogy a város részéről tanúsított közönyt majd megküldeni tud. És meggyőződést szerettünk arról is, hogy már nem egy lépést tett egy alkalmas helyiség elnyerése végett mind pedig azért, hogy legalább is egy állandó kellően dotált tisztviselő alkalmaztassék a könyvtárnál.

Hogy ezt Farkas Zsigmond igyekezete sem tudta eddigéi kivívni, éppen ez adott okot arra, hogy ez ügyben a legkomolyabban felszóllaltunk.

Hiszen ez volna ugyszólván az első komolyabb lépés, amelyet városi hatóságunk a közművelődés terén megtenni hivatva lenne.

Itt tehát félre kellene tenni a szűkkeblűséget, pártpolitikát és csakis a nemzeti művelődést és haladást tartva szem előtt a városi hatóságnak minden erejével támogatnia kellene a tisztviselői kart, amely munkájával és erkölcsi felelőségével adózik az ügynek.

A kivételre nézve még szólni fogunk az ügyről — de első sorban is arról akarunk meggyőződést szerezni, hogy városi hatóságunk magáévá teszi-e az elhanyagolt közkönyvtár ügyét?

Ezzel tartozunk az igazságnak.

Különfélék.

— **Szinügyi bizottsági ülés.** Szinügyi bizottságunk tegnapi d. e. 11 órakor Sziebenburger Károly elnökele alatt rendkívüli ülést tartott. Felolvastatt a színigazgató kérvénye, melyben a bizottságtól engedélyt kér, hogy vasár- és ünnepnapok délutánján 3 $\frac{1}{2}$ óraker előadást tarthasson. A bizottság egyhangúlag méltányolva az igazgató kérését engedélyezte a délutáni előadások megtartását, kötelezve azonban az igazgatót: 1. hogy ezen előadásokat csakis félhelyárak mellett tarthatja; 2. hogy a szerepköröket lehetőleg nem ugyanazon személyekkel töltsse be, a kik ezen napok esti előadásain is játszanak; 3. hogy lehetőleg történelmi darabokat hoz színré és végül: 4. Közegészségügyi szempontból kötelezővé teszi az igazgatónak, hogy a délutáni előadások után a színházat az esteli előadásig kellően szellőztesse. Az igazgató bejelentette a bizottságnak, hogy f. hó 11. és 12-ére megnyerte Páffy Györgyöt a budapesti nemzeti színház hősszerelmés vendégszereplésére, ki 11-én Bánk-bán és 12-én Eszes gróf czimszerepeiben lép fel. Pesti Ihsz Lajos színigazgató mindazonáltal, hogy ezen fellépésekért 200—200 koronát fizet a vendégművészt, a közönség iránti tiszteletének és szeretetének jeléül mindkét előadást bérletfolyamatban a rendes helyárak mellett adja s ezáltal úgy a páros, mint a páratlan bérlőknek egy-egy élvezetés estét nyújt. A

bizottság az igazgató ezen jelentését örömmel vette tudomásul. Elnök ezután bemutatja a jövő heti műsort, melyet a bizottság szintén megelégedéssel vett tudomásul. Elhatározottat végül, hogy a bizottság a napokban intézkedni fog a színház, a szinpad és az öltözők fűtésére nézve. A színház fűtésének kérdése valóban már aktuális kérdésnek nevezhető, mert ha egy kissé megfontoljuk a dolgot, bizony egy Niobenak — a ki vajmi kevés ruházat nélkül kénytelen három óra hosszáig a szinpadon fel s alá sétálni — a fűtetlen színház nem valami egészséges állapot lehet. Maga a közönség is össze-összezuha magát a páholyokban és földszinten s kénytelen becses kezzeit zsebre venni, hogy esetleg meg ne fagyjon. S ebből kifolyólag szenvednek a színészek is, a művészet is. A közönség megfagyási stádiumban leledzve, bizony nem igen kívánczok tapsonni s a művészetért lelkesülni. A színügyi bizottság tegnapi ugyan kimondotta, hogy nyomban intézkedik a színház fűtését illetőleg s így alapos a reményünk, hogy hirrovatunkban nem fogunk ilyen kezdetű hírrel szolgálmi olvasóinknak, hogy „Mégfagyott színházi közönség”.

— **Adományozás és köszönetnyilvánítás.** Özv. bajsai Vojnich Lukácsné urnó 5 frtot küldött a szabadtéri izr. nőegylet elnökségének szegény gyermekek felruházása céljából. Fogadja a jószívű adakozó ez uton is a nőegylet hálás köszönetét.

— **Eltűnt utazó bóröndök.** Báró Rédl Béla földbirtokos kelebíai pusztájáról péntek este elutazni akarván, az indóház várótermébe vitette két, ruhával telített utazóbóröndjét. A vonat elindulása előtt arra a szomorú és meglepő valóra ébredt, hogy két bóröndje lábakat kapott. A csendőrség nyomban nyomozni kezdte a tetteseket s az esetről táviratilag értesítette a szabadtéri rendőrséget. Tegnap délelőtt Hegedűs alkaptány kellő rendőri kísérettel kivonult a tett színhelyére, hogy a tetteseket kézrekerítse.

— **Egy furfangos gazember.** Özv. Kollár Tamásné tavankuti lakoshoz az elmúlt hét vasárnapján beállított egy Kválin Bertalan nevű 16 éves parasztfiú, a ki zokogva mesélte el Kollárnénak, hogy se apja, se anyja. Szolga-

néha tovább is beszélget a főtisztelendő urral, meg az előjáróság tagjaival: a bíróval, meg az esküdtel.

Kántor uram meg siet Nagy Jánosnéhoz és elbeszéli neki, hogy lám még sincs igaza, de nem is lesz.

— Megtanulok imádkozni, a főtisztelendő ur megtanít rá, aztán hogy közelebb legyek az isten házához, ki se megyek két hétig a kastélyba. Ugy-e jó lesz főtisztelendő ur — ugy-e megtanít imádkozni?

— Én istenem, hát a nagyságos kisasszony még sohse imádkozott?

— Nem én bíró uram! A vén nevelőnőm mindenre tanított, csak imádkozásra nem. — Szegény anyuskám, ha ő oly korán meg nem hal...

Nagy János uram, meg a bíró nem tudták könnyek nélkül nézni, hogy ez a fiatal, szép kisasszony, hogy zokog. Kihúzták nagy sárga zsebkendőjüket, kihajtották a viszájára, aztán hegyesre összetették és úgy törülgették szemüket.

Vér Mihály, a plébános szótlan nézett a gyönyörű lányra, hosszan elgondolkozva...

— Mi atyánk...

— Mi atyánk... mondta a pap után a lányka és mosolyogva nézett tanítójára.

— Minden nap, este fele mikor a talu el

csendesül, mikor a gazdák hazajöttek a szántásból, az asszonyok kiülnek az utcaajtóba: lassu léptekkel jön ki a főtisztelendő tanítványától és elgondolkodva megy a parochiára. De alig harangozzák el a nyolcz órát, lopva suhan ki a kapun és a sekrestye ajtaján be megy a templomba. Ott letérdel a szent Anya oltárképénél és hosszan imádkozik. — és bocsásd meg a mi vétkeinket...

A szűz Anya képe boldogan mosolyog le a térdeplő férfire, — mintha mondaná: én meg bocsátok!

Fél a büntől és érzi, hogy nem szabadulhat a gonosztól. Tizszer, százszor elmondta már ez egyszerű szent imát és ismét újra kezdi:

— Mi atyánk ki vagy a menyekben...

Bódító illet árad e pillanatban körülötte, ijedten fordul vissza, de már ott térdel mellette a sátán: angyal képében.

— Szenteltessek meg a te neved — susogja a leány és a férfi elé térdel, megragadva karjait.

— Megszöktem, az éj sötét, tudtam, hogy itt talállak, senki se látott, ide jöttem, imádkozni akarok veled, még egyszer — utóljára! Tudtam, hogy nem jössz többé hozzám, éreztem! Ne szólj! Tudom mit akarsz mondani, elkárhozom, meg ver az Isten, elátkoznak téged, elátkoznak engem, megköveznek, — tól

tudom, tudom, de én szeretlek, igen — szeretlek! Megtanítottál imádkozni, tanítottál imádni az istent, én megtanultam imádkozni, megtanultalak imádni téged.

Ráhajtotta fejét a férfi széles, erős keblére, átkarolta nyakát, felkuszott hozzá, mint egy kigyó és forró ajkait a pap ajkaira nyomta és hosszan hosszan csókolta.

Csoszogó léptekkel jött a sekrestyés, égő viasz gyertyát tartva maga előtt, némán állott meg a térdelő pár mögött és áhitattal hallgatta a leány szavait...

— jöjjön el a te országod és reá a pap, rezgő hangon, mély sóhajjal folytatta: — legyen meg a te akaratod!

III.

Másnap a plébános elutazott és harmadnap egy új helyettes öreg barát jött a faluba, az mondta el, hogy Vér Mihály kivetkőzött, de még — Isten bocsássa meg bűnét — a hitét is elhagyta.

— Ne nézzétek a fényes toronyot lelkeim, ne nézzétek, szólt busan Nagy Jánosné, rozsdas esett rajta, még a nap se süti le többé róla, majd csak tán az imádság.

És letérdeltek a templom ajtaja előtt a falu asszonyai, leányi és buzgón imádkoztak:

— és szabadíts meg bennünket a gonosz — Amen.

latot kért, ennivalóért is könyörgött s a jószívű asszony adott neki kvártélyt is megennivalót is. Másnap az asszony dolgát elvégzendő bejött Szabadkára, mely időt Kválin Bertalan felhasználva, a szobában levő nyitott szekrényből husz forintot s egy csomó irományt ellopva, felült a villanyosra s be villanyozott Szabadkára, a hol jó nagyokat mulatott. Mikor végre elfogyott a lopott pénz, tovább vándorolt, itt hagyva a pénzéért síró asszonyt s a rendőrséget, a mely azonban már nyomában van a furfangos gazembernek, a kiről kitudódott, hogy aímási illetőségű és hogy ugy anyja mint anyja még életbeo van.

— **Mit háborgattok? — takarodjatok innen!** A Petőfi Sándor «Örült»-jében megörökített jelenethez hasonló epizódjátszódott le péntek este a városháza előtt. Barna János tamburás művész illuminált állapotban czéltalanul barárgolt szeretszét a városban, tele torokkal ordítva véges végig az utcákon. A rendnek egyik óre megállította a hangos tamburást s figyelmeztette, hogy — tekintettel arra, miszerint a városban kivüle még más emberek is laknak, a kik aludni szeretnének — ne ordítozzon, hanem szépen pianino oszolja haza. A tamburásnak csak ez kellett még. Félretaszította a rendőrt, a kinek segítségére véletlenül és szerencsére éppen maga Vojnich alkapitány sietett. A tamburásnak azonban még az alkapitány sem imponált s stentori hangon förmedt rá az alkapitányra, mialatt botját fenyegetőleg felemelte: «Mit háborgattok — takarodjatok innen!» Az alkapitány, a ki a botütés elől csak egy hirtelen félreugrással menekült, a csendes magába zárkózott tamburást bevittette az őrszobába, jegyzőkönyvet vett fel az esetről s a mielőbbi vizontlátás reményében Barna Jánost szabadon bocsájtotta. A vizontlátás Barna Jánosra nézve azonban bizonyára nem lesz valami örvedetes dolog.

— **Dal a helyesirásról.** Közéletünknek jól ismert Jásó bácsija (Milassin Jakab) a helyesírás terén nagyon furcsán járt egy alkalommal. Egy helybeli tanítótól levelet kapott, amely levél czimzésében a Jakab szó két-b-vel „Jakabb“-nak volt írva. Jásó bácsi erre magához hívta a tanitót és megmagyarázta neki, hogy különféle indokból a Jakabot csak egy b-vel szokás írni. Együttal megmagyarázta azt is, hogy a szó végén a t-betűt is két-b-vel írják, különösen akkor, amikor igéretől van szó, mint látott, hallott stb. Nemsokára a tanító újból levelet írt amelyben Jásó bácsit meghívta malacpezsenvére azt irván neki, hogy erre az alkalomra egy malacot levágott, de újból csak megtévedt a helyesirásnál, mert a „malaczott“ szót két „t“-vel írta. Jásó bácsi erre szemrehányást tett a tanítónak, de ez azzal védekezett, hogy a „malaczott“ szót két „t“-vel kell írni mert hiszen ez mult idő. — Hogyan mult idő? kérde Jásó bácsi. — Hogyne volna mult idő felelé a tanító, mikor már levágtam!

— **Eltűnt fiu.** Virágh István járásbirósági kiadó tegnap délelőtt jelentést tett a rendőrségnél, hogy 15 éves István fia, a ki Deák István helyb. lakatosmesternél mint tanoncz volt alkalmazva, három nap óta nyomtalanul eltűnt. A rendőrség a megszókótt fiut — a ki bizonyára rossz társaságba keveredett — az egész városban nyomozza, de eddigelé kutatásai eredményre nem vezettek.

— **A megye legveszedelmesebb helye.** Vármegyénknek rablás tekintetében a legveszedelmesebb helye Teklebia és környéke. Minden évben ugy ez évben is nap nap után

ott történnek a leggyakoribb rablások, lopások, fosztogatások és verekedések. A rendőrség ez okból már intézkedett is, hogy a téli hónapokon át ez a vidék a hol a szociálizmusknak is a legtermékenyebb talaja van ugy a csendőrség mint a rendőrség által kellően szemmel tartassék.

— **Elopott selyemszövetek.** A zombori uton levő Löwy testvérek-féle kereskedőczég üzletébe pénteken két csantavéri jómódu asszony tért be, a kik nagy mennyiségű ruhaszövetet és selyemkelmét vásároltak. Ezen vásárlás közben három szeged tanyai asszony is megfordult az üzlethelyiségben, a kiknek távozása után a czég főnöke azon szomorú tapasztalatra jutott, hogy 18 méter fekete selyemkelme mintegy 90—100 frtnyi értékben eltűnt. A gyanu a három parasztasszonyra hárult a kiknek egyikét Bata Józsefné személyében sikerült is még a városban elfogni. A rendőrség előtt a hova Batáné előállított mindent tagadott és égre földre esküdözött, hogy ő nem nyult a más selyméhez. A rendőrség mivel Batáné ellen semmi bizonyíték sem merült fel, őt szabadon bocsájtotta, de egy szerszminid táviratilag felhívta a szegedi pusztai kapitányságot, hogy a másik két asszonyt halgassa ki s tartson náluk házkutatást, az eredményről pedig a helybeli kapitányságot értesítse.

S Z I N H Á Z.

Buborékok. Csütörtökön, nov. 4-én Csiky Gergely ismeretes vigjátéka került színre. A darab oly jó és annyi mulattató részlettel van teli, hogy azt rosszul játszani nem is lehet. Elvezetesség azonban a szereplők készsége és igyekezete tette. Ebergényinének és Rélay Gyulának óriási feladata volt benne. Ez Solymai Ignácot, az előbbi pedig Szidóniát játszotta. Mindkettő derekasan megfelelt és rászokált a sűrű felhangzott tapsokra. Kisebb szerepben osztoztak Boross Ferike, Lányi Irma, Hatala Györgyike és Kecskés Ilona, úgyszintén Csiszér és Lomniczy, de azért mindannyian hozzájárultak ahhoz a kellemes estéhez, melyet ez a vigjáték színrehozatala előidézett. — A becsületes jó Marozsán Demeter szerepét Pesti Ihsz Lajos igazgató vállalta el és bemutatta, hogy nemcsak ügyes direktor, nemcsak szerencsés ember (teljes bérletek) hanem rutinizott színész is.

Niobe. Pénteken, nov. 5-én unalmas előadásban volt részünk. A szinpad hatást teljesen nélkülöző, tartalmatlan álmokép az egész. Arra való, hogy tanítson bennünket a Niobe mondára, melyet a képzőművészek sokkal jobban ismernek és értékesítettek, mint a szinmű író. — Annyi bizonyos, hogy a Niobe mesét bármely mithológiai tankönyvből olcsóbb fáradsággal megtanulja az ember, mintha a két Paulton tanítását veszi igénybe.

A szerzők a görög mithológiának elavult s érdektelen történetét mutatták be. Tudnunk kell, hogy Niobe Tantalus leánya és Amphion thébei király neje volt, kit elbizakodottá tett az, hogy hét fia és hét leánya született. Anyai büszkesége hivatkozódva tette. Ezt a hivatkozást meg kellett bünhödnie, mert gyermekei mind elpusztultak, ő pedig a fájdalom kínjai közt kővé merevült. Így került a Magnesia melletti Szipulusz hegyre. Ezt a női szobrot a képzőművészek megörökítették. Ilyen szobrot találtak 1583-ban a Laterán közelében és azt most is őrzik Firenzében.

A bohózat ezt a Niobe szobrot Lord Mamilton tulajdonába adja. A tulajdonos előtt nagy becses bir és ezért biztosítottja Dunni Péternél, ki a szobrot saját lakásán őrzi. A szobor Dunni álmában életre kell és ebből keletkeznek hihetetlen fantazmagóriák, melyek semmiféle szindarab keretébe sem illeszthetők. A 3000 év előtt kővé merevedett Niobe uvelődnének öltöztetik, azonban gondolat világát nem lehet modernizálni. Ebben kellene keresnünk a komikumot, de azt fel nem találtuk. Az egész előadásban nem történik semmi, csak Niobe, gyönyörű, plasztikus alakja az, ami bámulatba ejt. Ha a szindarabnak az volt a czélja, hogy egy szobrásznak való modellt mutasson be, azt elérte. Lányi Irma olyan szép Niobe volt, hogy a véső szebben nem idealizálhatja. Az ő megjelenése volt az egyedüli, a mit megbámultunk és Lomniczyné játéka, amit örömmel néztünk; egyéb élvezetet azonban az est senkinek sem nyújtott, mert tapsra senki sem melegegett. Bohózatnak az elemi alkatrészt sem fedeztük fel és ennek következtében az összes szereplők önmaguknak is kényelmetlen unalmas helyzetet mutattak be.

— **Napraforgó.** Vasárnap este kerül színre szinpadunkon először Derék Antal társulati tagunk három felvonásos népszinműve, melye még 1893-ban adtak mint ujdonságot a budai szinházban. Melyre ez uton is felhívjuk olvasóink figyelmét.

— **Szinházi műsor:** Vasárnap, nov. 7-én „Napraforgó“ eredeti énekes népszinmű (ujdonság), hétfőn, nov. 8-án „Niobe“ bohózat (másodsor), kedden, nov. 9-én „A Virágcata“ operette (ujdonság). Szerdán, nov. 10-én „A Virágcata“ operette, csütörtökön, nov. 11-én Pálffy György ur, a budapesti nemzeti szinház első hős szerelmes művésznének vendégfelléptével „Bánk-bán“ Katona remekműve. — Bérlétfolyamban, rendes helyárok mellett, pénteken, nov. 12-én Pálffy György ur vendégfelléptével „Essex gróf“ szinmű. Bérlétfolyamban, rendes helyárok mellett.

NYILTTER.)*

Köszönet nyilvánítás.

Fiunk Grünfeld Jakab elhalálása alkalmával irántunk tanusított részvétért valamint a temetésen megjelent Sport Egylet, Kereskedő ifjak társulata és az Önszegélyző és Jótékonyági Egyletnek őszinte hálás köszönetünket fejezük ki.

Grünfeld Fülöp és családja.

* E rovat alattiakért nem vállal felelőséget a Szerk.

Megrendelések pontosan eszközöztetnek.

Legolcsóbb forrás!

RAKTÁR:
MINDENMŰ ÓRA ÉKSZER

VALÓDI ÉS CHINA
EZÜST ÉZÜST

a legolcsóbb árak mellett
KAPHATÓ
DÁVID VILMOS
UTODA

Szabadka, Kossuth-u. (Vojnits palota.)

Órák 2 évi jótállás mellett adatnak el.

Minden a kir. fémjelző hivatalban megvizsgáltott.

Aranyat és ezüstöt a legmagasabb arányban.

Varrógép és kerékpár raktár.

Van szerencsém a n. érd. közönség becses tudomására adni, hogy

varrógépraktáramat

a mai kor igényeinek megfelelően

kerékpár raktárral

bővíttem ki. Egyszerűsöd a n. érd. közönség becses figyelmébe ajánlom, hogy egy szobasürgöny, telefon, villámhárító bevezetést mint varrógép és kerékpár javításokat is elfogadok és legújatosabb árban eszközölök, miután abban a kellemes helyzetben vagyok, hogy műhelyemet kellőképpen felszerelve, szakértő egyén működése mellett vezet-
hetem. Egyben a n. érd. közönség szíves tudomására hozom, hogy

Viktoria kézi hímző gépek

és mindenem

varrógép és kerékpár részek

raktáramon található.

Magamat a n. érd. közönség pártfogásába ajánlván, kitűnő tisztelttel

STERN ADOLF,

Főter, Vermees-féle házban, Róth Albert mellett.

1034 szám 1897.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szabadkai kir. járásbíróóság 12182/897. számú végzése által Bleszits Gáspár szabadkai lakos javára Bleszits Vincze és neje Szuvojcsics Julia szabadkai lakók ellen 1054 frt tőke, ennek 1897. évi április hó 28. napjától számítható 6% kamatai és eddig összesen 179 frt 40 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt biztosítás és kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le- és felülfoglalt és 3500 frt 40 kr-ra becsült állványok festékek, fűzőgép, hengerek, gyorsajtók, vágó és lyukasztó gép, különféle betűk, papírok, levélborítékok, író asztal különféle házbútorok és ágyneműekből álló ingóságok nyilvános árverés után eladatnak.

Mely árverésnek a 25089/897. sz. kiküldést rendelvén végzés folytán a helyszínén, vagyis Szabadkán, I. kör 35 sz. a. I. kör 336 és VII. kör 350 sz. a. leendő eszközökre és pedig az I. kör 35 h. sz. a házban lévő ingókra 1897. november hó 8. napjának d. u. 2 órája, VII. kör 350 hsz. a házban lévő ingókra 1897. év november hó 9-ik napjának d. e. 10 órája és végre az I. kör 336 h. sz. a házban lévő ingókra pedig 1897. évi november hó 10. napjának d. e. 8¹/₂ órája határidőül kitzüzetik, és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szabadkán, 1897. évi okt. hó 23.

Bende Ignác,
kir. bír. végrehajtó.

100 métermáza

mármarosszigeti

téli alma

és pedig

pirossóvári, aranykormos, czukorkormos
egészben vagy mmázsánsként

eladó.

Naponta a gyümölcspiacon is árusítatik.

Bővebb értesítés nyerhető: özvegy Berglne vendéglőjében (Pest szálloda mögött.)

Nyomatott Krausz és Fischer könyvnyomdájában Szabadkán. (Bárány szálloda mellett.)

11541 sz. tkvi: 897.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szabadkai kir. trvszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy szabadkai kereskedelmi és iparbank és trsai végrehajtóknak id. Rieger Antal végrehajtást szenvedő elleni 970 frt. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében Kladek Istvánné szül. Antunovics Teréz utóajánlata folytán a szabadkai kir. trvszék (a szabadkai kir. bíróság) területén lévő Szabadka város határában fekvő a szabadkai 1886 sz. betétben A I. 777 és 778 hrsz. II-ik köri 26 ö. i. sz. lakház és ahhoz tartozó 376 öles udvar és kertre az árverést 2500 frt utóajánlati kiküldési árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi november hó 24-ik napján d. e. 9 órakor a szabadkai kir. trvszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított 2500 frt kiküldési áron alól eladatni nem fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan alap becsárának 10%-át vagyis 138 frt 40 kr-t, készpénzben vagy az 1881 LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyministeri rendelet 8 §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szabadkán, 1897. évi október hó 8-ikán a kir. törvényszéknél mint telekkönyvi hatóság.

Dr. Eperjesy Béla,
kir. trvsz. bír.

Dr. MILKÓ ORVOS

lakását f. évi november hó 1-től

I. kör Vesselényi-utcza 33. sz.

dr. BIRÓ KÁROLY ur

palotájába helyezteát.

1040. vh. szám. 1897.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szabadkai kir. járásbíróóság 25487/897. számú végzése által Andrényi Károly utóda javára végrehajtást szenvedett Faragó Gergely ellen 116 frt 16 kr tőke és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 345 frtra becsült korcsmai berendezésekből álló ingóságok nyilvános árverés után eladatnak.

Mely árverésnek 25487/897. sz. kiküldést rendelvén végzés folytán a helyszínén, vagyis Szabadka város kistompai pusztáján város birtokán leendő eszközökre 1897. évi november hó 17-ik napjának d. u. 2¹/₂ órája határidőül kitzüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen — az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében — a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az 1881. évi LX. t.-cz. 111. §-a értelmében kik az árvereltetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtás követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéséig alulírottánál egy példányban írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

Az árverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szabadkán, 1897. évi november hó 2-ik napján.

Strasser Henrik,
kir. bír. végrehajtó.

Hirdetmény.

A szabadkai izr. hitközség előljárósága ezennel közhírré teszi, hogy a tulajdonát képező „Gabella jövedéket” jövő 1898 évi január hó 1-étől kezdődőleg 3 egymás után következő évre bérbe szándékozik adni. Zárt ajánlatok folyó hó 15-ig nyújthatók be az alulírotthoz. Bővebb felvilágosítást az izr. hitközségi irodában (Vojnics Dénes féle ház) nyerhető.

Szabadkán 1897 november 3-án.

Geiger A. Mór.

Alapította-		Alapította-
tott		tott
1864.		1864.
Pacholek Károly		
Első magyar kard-, sarkantyú és vívófelszerelési gyár		
Budapest,		
VIII. ker. Balassa-utca 5. sz.		
Raktár és iroda: IV. kerület Korona-utca 4. szám, a Szervita épülettel szemben.		
Ajánlja saját gyártmány u. a hadseregben előforduló összes tiszti stb. kard, sarkantyú, valamint gyermekkardok és vívófelszerelést, továbbá raktáron csakis eredeti olasz vívó felszerelések, azonnal tiszti, legényeségi keztyűk stb. egyenruházati czikkek tartatnak. Képes árjegyzék ingyen és bérmentve. Árjegyzék rendelkezésül kérem megírni tiszti, katonai czikkek vagy vívófelszerelésről legyen.		

11496 tkv. 897. szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szabadkai kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a szabadkai kereskedelmi és iparbank végrehajtóknak Tumbász Ignác végrehajtást szenvedő elleni végrehajtási ügyében késedelmes árverési vevő Matkovits Jakab kárára és veszélyére bánatpénznek elvezetése mellett a szabadkai kir. tszék (a szabadkai kir. bíróság) területén lévő Szabadka város határában fekvő a szabadkai 7229 sz. betétben A f 22893 hrsz. 2 hold 775 ööl kiterjedésű s Tumbász Ignác nevén álló ingatlanra 633 frtban megállapított kiküldési árban a fentebb megjelölt ingatlan az 1897. évi november hó 25-ik napján d. e. 9 órakor a szabadkai kir. trvszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldési áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 63 frt 30 krt készpénzben, vagy az 1881 LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szabadkán, 1897. évi október hó 7-én a kir. tszék mint tkvi hatóság.

Dr. Eperjesy Béla,
kir. tszéki bír.